

[Waldorff]

slækker I til gengæld noget på de sociale udgifter. Jeg vil skyde på, at det er nogenlunde den form for genbrug, som skatteministerens parti kan gå ind for.

Ellers er det mest pensionsbeskatningsloven, det handler om. Den har fået en ny tekst her til anden behandling, og det skyldes selvfølgelig, at den var konstrueret med et kæmpehul fra starten. Hvis bare man fordelte pensions- og forsikringsordningerne, så indbetalingerne hver for sig var under 25.000 kr., så fik loven ingen betydning. Det fik aviserne afsløret, og så måtte man lave det om. Men hvad søren – gik den, så gik den, det kunne jo være, og i politik er det meste i hvert fald tilladt.

Det var heller ikke anderledes, end at da man så kom med sit ændringsforlag her til anden behandling og alligevel skulle til at file lidt i lovforslaget, så skulle man selvfølgelig også have en enkelt forringelse med, nemlig reglen om, at hvis man nu deler sit fradrag på de 10 år op og det derved bliver under 25.000 kr., så kan man fylde fradraget op, sådan at man ad den vej kan forkorte den fradragperiode, som ellers var fastsat til 10 år i det oprindelige forslag.

Jeg gad ærlig talt nok vide, hvem der sidder og forhandler skattespørgsmål for socialdemokratiet. I hvert fald er det ikke nogen, der er verdensmester i skattelovgivning, det er helt sikkert.

Tilbage står, at med eller uden de småjusteringer er lovforslaget om kapitalindskud til pensionsordninger og rateforsikringer tomt værdiløst; det er ikke engang sådan, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at det er helt utilstrækkeligt; det er faktisk totalt værdiløst. Der er intet som helst hold i snakken om, at nu går man i gang med en fradragssanering. Man gør præcis det, som man altid har gjort, når det drejer sig om fradragfiduser: når de mest åbenlyse af fiduserne bliver afsløret, så tager man en flig af fiduserne, og så fjerner man den. Tilbage står, at folk med penge, folk med godt kendskab til skattelovgivningen eller folk med gode revisorer og gode advokater sagtens kan gennemføre fiduserne alligevel. Men man er i stand til at sige: her har vi gjort noget.

Jeg vil bare nævne nogle af de fiduser, som står tilbage efter dette såkaldte indgreb. Jeg vil bestemt ikke påstå, at jeg kender alle fiduserne ved pensionslovgivningen, det tror

jeg ikke at der er ret mange der gør, men jeg mener i hvert fald, at det er vigtigt, at vi forsøger i den kommende tid at få et nogenlunde komplet overblik over fiduserne, for regeringen skal ikke dø i synden med dette.

Kapitalopsparing i pensionsøjemed og kapitalforsikring berøres overhovedet ikke af loven. De er skattefrie i indbetalingsperioden, de er frie for formuebeskatning, det er samtlige pensionsordninger, renterne er også frie for beskatning, og ved udbetaling af disse kapitalopsparingsordninger og kapitalforsikringsordninger skal der kun betales 25 pct. i skat. Den er fin nok. Den er især fin, hvis man er hovedaktionær, og hvis man aftaler med sin egen virksomhed, at pensionen ordnes sådan, at hverken virksomheden eller personen bliver indkomstbeskattet af den opsparing, der sker, og senere har man fidusen med at få udbetalt hele beløbet minus disse sølle 25 pct. i afgift.

Vi kan tage en anden fidus. Kapitallivsforsikringerne inden for 3.000 kr.s fradraget er helt skattefrie, når de udbetales, dem piller der overhovedet ikke ved med forslaget.

Det er stadig væk muligt ved en systematisk indgåelse og ophævelse i utide af de forskellige ordninger hver gang at vinde 10 pct. på grund af reglerne om 35 pct.s afgift og særskat. Her er også stadig væk en god fidusmulighed.

Selve pensionssystemet betyder en systematisk udskydelse af skat til en periode med lavere trækprocent for de fleste, og de forskellige ordninger kan på trods af regeringslovforslaget stadig væk udnyttes systematisk i forbindelse med reglerne om at fremføre underskuddet i de følgende 5 års overskud og i de følgende 5 års særlige indkomst.

Der er simpelt hen et utal af unddragelsesmuligheder, og dem vil vi gøre en indsats imod – det kan vi godt love i dag – i den kommende tid.

Til sidst skal jeg nævne den bedste fidus. Det er den, som består i, at uanset hvilken af ordningerne man vælger, så kan man først foretage en massiv udskydelse af skat igennem pensions- og forsikringsordninger, og inden dagen, hvor fælden klapper, emigrerer man simpelt hen. Man rejser til et skattelyland. Der er i tusindvis af mennesker, der har gjort det, og i det øjeblik man gør det, er den skat, der skal betales i Danmark, simpelt hen ude af verden. Der skal i en række til-